

A Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének,
B u d a p e s t

Mint a párt tagja, s mint a magyar kulturális élet egyik munkása, aláírtam egy, a Központi Vezetőségnek szánt levelet, melyben jelezni kívántam, hogy az ideológiai munka helyett alkalmazott egyes adminisztratív intézkedések gátolják a kulturális életben a párt határozatainak helyes végrehajtását. Megnyugvással töltött el, hogy az elmúlt napokban a párt és a kormány részéről elhangzott fontos nyilatkozatok - Kovács István, Hegedűs András elvtársak beszédei - elítélték a meggyőzés helyett alkalmazott adminisztratív intézkedéseket, mint pártunktól idegen eljárást. Mindez megerősítette bennem azt, hogy helyesen jártam el, amikor észrevételeimet a kulturális életben tapasztalt jelenségekről a Központi Vezetőségnek bejelentettem.

Közben tudomásomra jutott, hogy az a levél, melyet én kizárólag a Központi Vezetőségnek szántam, több ízben nyilvánosságra került és szóbeszéd tárgya lett. Így - egyebek között - Tamási Lajos elvtárs hivatkozott rá az Írószövetség taggyűlésén a pártvezetőség beszámolójában, majd Zelk Zoltán elvtárs ugyanott a levél teljes szövegét felolvasta. De nemcsak az Írószövetség taggyűlésén, hanem egyebütt is szóba került, egyes szerkesztőségekben beszéltek róla, a pártfőiskolán Simó Jenő elvtárs idézte. S nemcsak nyilvános, hanem magánbeszélgetésekben is különböző megjegyzésekre, sőt, torzításokra adott alkalmat. Ezennel bejelentem a Központi Vezetőségnek, hogy a párt felső szervének szánt, senki másra nem tartozó levél nyilvános felolvasásával, az arra való bármifajta hivatkozásokkal nem értek egyet. Én ezt a levelet azért írtam alá, hogy a Központi Vezetőségnek jelezzem tapasztalataimat, ne pedig azért, hogy bárki, bárhol beszéljen róla. Kötelességemnek tartom, hogy mint kommunista, ezt a párt Központi Vezetőségének bejelentsem.

Szeretném ezúttal is elmondani, hogy tapasztalataim szerint az át nem gondolt, s az ideológiai nevelőmunkát nem helyettesítő adminisztratív intézkedések a kispolgári opportunizmust, a vélemények elhallgatásának antimarxista gyakorlatát erősítik. Nyilvánvaló, hogy adminisztratív módszerekre is szükség van, de azok korántsem helyettesíthetik az eszmei-politikai harcot. S ez kiváltképp vonatkozik az irodalom, a művészet fejlődésére.

Meggyőződésem, hogy a kultúra munkásainak java - ha sok hibát is követett el - az elmúlt évek során bebizonyította: a párt és a nép oldalán áll. A túlzó adminisztratív intézkedések viszont a bizonytalanságot növelték, s kétségkívül a kispolgári karrierizmust, a kritikátlanságot táplálták. Meg vagyok győződve arról, hogy a Központi Vezetőség ezúttal is olyan segítséget ad a kultúra, az irodalom munkásainak, mint már annyiszor megtette, s állásfoglalása biztosítja írónak, művésznek, újságírónak a következetes harcot a párt, a nép ügyéért, a szocializmust szolgáló művek alkotásáért. Kérem a Központi Vezetőséget, tekintse leveletem egy kommunista újságíró jelzésének, melyet - úgy érzem - nemcsak jogom, de kötelességem is volt megtenni. A Központi Vezetőség válaszát, mint minden állásfoglalását és határozatát, természetesen, kötelezőnek fogadom el s munkámat akképpen fogom végezni.

Budapest, 1955. november 29.

Elvtársi üdvözlettel
Demeter Imre
a Művelt Nép felelős szerkesztője